

Oud-Winschoter Gré Lesterhuis-Reininga geeft bundel uit

Winschoter Courant

19-03-02

„Ik ben blij dat ik nog dromen kan”

(Van één onzer redacteuren)

De oud-Winschoter Gré Lesterhuis-Reininga, die sinds verscheidene jaren in Veendam woont, heeft onlangs veertig van haar gedichtjes samengevoegd in de bundel onder de titel „Madeliefjes plukken”. Versjes die eerder in het huis-aan-huisblad De Veendammer werden gepubliceerd. Het verschijnen van haar eerste bundel was voor ons aanleiding met Gré Lesterhuis over haar werk te praten. Haar motto is: „Mensen zijn nooit meer lief tegen elkaar. Ik ben blij dat ik nog kan dromen”.

Naar eigen zeggen verkeert mevrouw Lesterhuis altijd in een droomwereldje. „Ik denk dat ik teveel in mijn eigen wereld leef. Maar mijn moeder zei altijd al dat ik een dromertje was”. Haar vroegste herinneringen aan het maken van gedichten ligt in haar geboortedorp Heiligerlee. „Op de lagere school kreeg de meester aandacht voor mijn fantasieën. Hij las regelmatig werk van mij in de klas voor. Daarna heb ik mij jarenlang niet met dichten bezig gehouden. Pas na mijn trouwen heb ik de draad weer opgepakt. En ik schrijf nu al weer zo'n viitiën jaar”.

„Ik leef erg intensief. En geniet van alle dingen in het leven. Een zonnestraaltje of een bloemetje in het voorjaar kunnen mij al gelukkig maken. Daarnaast ben ik actief in de sport en in het verenigingsleven. Ik heb nauwelijks tijd om de krant te lezen, laat staan dat ik tijd heb om het werk van de grote dichters te lezen. Ik ga ook nooit speciaal voor mijn werk zitten. Dan gebeurt er namelijk niets”.

GEDACHTEN

GRÉ LESTERHUIS-REININGA ...ik leef erg intensief...

Een groot deel van haar thema's speelt in haar jeugd, die zij doorbracht in het dorp Heiligerlee. „Ik heb een fantastische jeugd gehad. M'n ouders hebben alle aandacht

sleutelen. Dan gaat die fantasie maar weg”.

Ook werkt mevrouw Lesterhuis vaak met de streektaal. Voor haar biedt het Gronings soms de juiste

nes om het werk van de grote dichters te lezen. Ik ga ook nooit speciaal voor mijn werk zitten. Dan gebeurt er namelijk niets".

GEDACHTEN

„Ik ben regelmatig verbaasd over de spontane gedachten die bij mij opkomen. Ik kan bijvoorbeeld bij het stofzuigen heerlijk wegdromen. Met mijn gedachten zit ik dan in het sprookjesbos. Ik zie er prachtige kleuren en kleine kabouterhuisjes".

Het zijn niet alleen sprookjes die haar inspireren. Mevrouw Lesterhuis vertelt van een vrouw die zij op straat zag lopen met een dreigende blik in haar ogen. Daarover schreef zij de regels: „Als haat de kracht van een wapen had, vielen er dagelijks vele slachtoffers". Het zijn twee regels die haar werk typeren. Korte versjes, waarin krachtig een idee wordt verwoord.

FANTASIE

Langere verzen gaan vaak over haar ouderlijke woning in Heiligerlee, de kat in de vensterbank of de herinneringen aan haar ouders. Jan J. Boer die met haar de verzen selecteerde, spreekt in de inleiding van haar bundel over tedere versjes die nooit moeilijk of diepzinnig zijn. Hij proeft in haar woorden een lieflijk levensgevoel en een rijke fantasie.

Een groot deel van haar thema's speelt in haar jeugd, die zij doorbracht in het dorp Heiligerlee. „Ik heb een fantastische jeugd gehad. M'n ouders hebben alle aandacht aan mij geschonken. Mijn moeder was er iedere dag om het gezin liefde te schenken. Mijn vader schreef trouwens ook gedichten. Ik herinner mij een brief in dichtvorm, waarin hij allerlei gewone zaken op een ontroerende manier weergaf."

Alle gedachten die bij haar opkomen worden door mevrouw Lesterhuis onmiddellijk genoteerd. „Om alle ideeën vast te houden liggen in het huis blocknotes. Zelfs in handtassen liggen papiertjes. Je weet maar nooit wat er in je opkomt. Het mooiste gedicht dat ik ooit in gedachten heb gehad, is door onzorgvuldigheid verloren gegaan. Het ontstond 's nachts en ik heb toen verzuild het direct te noteren. De volgende ochtend was ik het weer vergeten. En dat zal mij nooit weer gebeuren".

Mevrouw Lesterhuis heeft geen enkele belangstelling voor rijm. „Ik zal nooit een bepaald rijmwoord zoeken. Het gebruik van rijmschema's is mij ook helemaal vreemd. Voor mij is alleen het ritme van de woorden belangrijk. Klopt het niet, dan zal ik er toch niet aan gaan

sleutelen. Dan gaat die fantasie maar weg".

Ook werkt mevrouw Lesterhuis vaak met de streektaal. Voor haar biedt het Gronings soms de juiste waarde om een bepaald gevoel uit te drukken, dat in het Nederlands nooit zo goed zou overkomen. „Ik wil voor het behoud van mijn taal strijden. Het Gronings is tenslotte de taal waar ik mee opgevoed ben. En het leent zich soms uitstekend voor een versje". „Elk mout zien aigen kop volgen. Wat dou je aans met 'n kop als je'n aander ziennent volgen", is een leuk voorbeeld van haar werk. Behalve de dichter zelf, bruist het hele gezin volgens mevrouw Lesterhuis van creatieve activiteiten. Haar man schildert in zijn vrije tijd. De oudste zoon maakte de tekeningen van de gedichtenbundel. En de jongste zoon is dol op muziek.

We mogen nog meer boekjes van mevrouw Lesterhuis. Zelf denkt ze nu al weer aan een nieuwe bundel, met wat versjes in het Gronings.

De bundel „Madeliefjes plukken" is in eigen beheer uitgegeven. In een boekhandel zou de prijs volgens haar al snel te hoog komen te liggen. Het blijkt dat de belangstelling groot is en dat Gré Lesterhuis een schare trouwe lezers heeft. De hele dag komen mensen aan de deur om haar bundel te kopen.